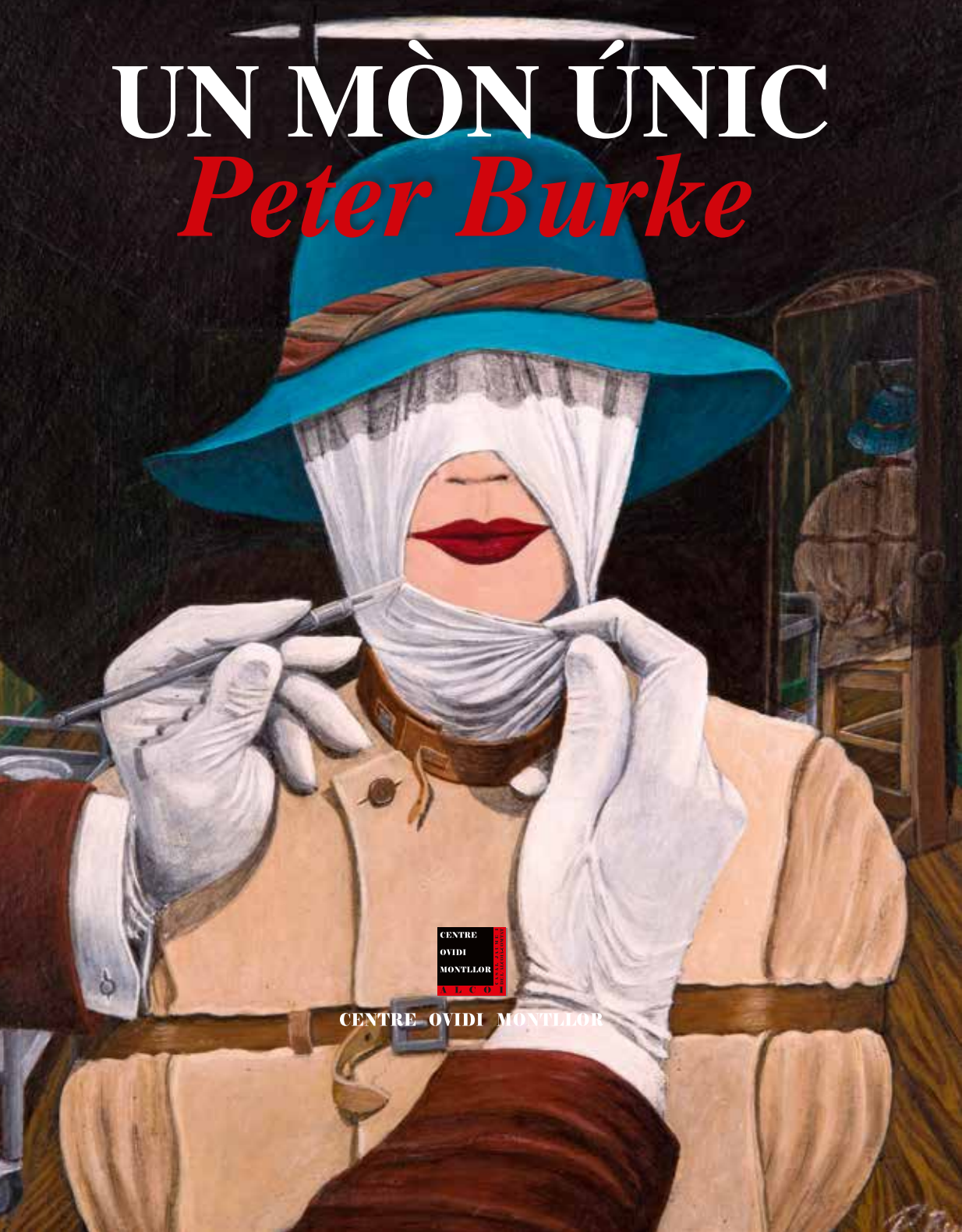

JOSEP SOU

UN MÓN ÚNIC

Peter Burke

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L C O

CENTRE OVIDI MONTLLOR

JOSEP SOU

UN MÒN ÚNIC

Peter Burke

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L C O

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola
Manuel Boix
Romà de la Calle
Fernando Castro
Carles Cortés
Tomàs Llorens
Miquel Navarro
Wences Rambla
Isabel-Clara Simó
Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

Autor: Antoni Miró

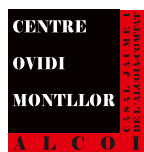
Títol: Faré vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

Lloc: Passeig Ovidi Montllor

Portada: DISSECCIÓ (40 x 30)

Col·labora i Patrocina:

Sabadell
Fundació

© AMB-DISSENY

© CENTRE OVIDI MONTLLOR

© DELS AUTORS

EDITA: AJUNTAMENT D'ALCOI

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA DELS TEXTOS

I TRADUCCIÓ: XIMO VICTORIANO

MAQUETACIÓ: AMB i AGA

DIPÒSIT LEGAL: A121-2018

GRÀFIQUES ALCOI S.L.U.

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

FROM UNITED KINGDOM TO ALCOI ('DEL REGNE UNIT A ALCOI')

Cavalcar, viatjar i mudar de lloc adeliten l'ànim

L. A. Sèneca

Segurament deu haver estat el destí, o la mateixa vida que té eixes coses que mai ningú no aconsegueix explicar. Segurament..., però el que és més cert és que Peter Burke i Antoni Miró s'hi troben al bell mig de la vida, de l'existència farta d'inquietuds i d'esperances obertes, trepitjant els carrers sempre dinàmics de la ciutat de Londres. I l'amistat neix, com l'alba anuncia el dia resplendent que ha de visitar-los. Les peripècies de l'agitació d'uns follets de boscos imaginaris. Les voltes que els corredors elàstics dispensen als qui, cada dia, engeguen dinàmiques per acréixer els vincles amb les emocions de l'aventura. I en aquest cas concret, de l'aventura creativa sense marges estrictes que ratifiquen fronteres indesitjades. Dia i nit sense solució de continuïtat. El motor, però, d'un cotxe veloç, marca direcció cap a Alcoi, amb voluntat pròpia, amb xiscles frenètics, després de tanta gosadia, i de tanta vitalitat viscuda a pler. És, segur, l'hora d'obrir noves finestres: de bat a bat, i amb insistència, Peter Burke fa sonar les frontisses de les velles mallorquines per amidar el paisatge. I la clara conseqüència no manca gaire a fer-s'hi present..., *l'amistat és la ciència dels homes lliures*, ens refereix Albert Camus. I l'amistat fa via, viatja i s'inscriu, ara, ja, entre muntanyes d'idíl·lica aparença. Formidable tresor nostrat.

L'abast de la nova geografia, i entre els arbres negres de lluita, de vent i de fred, incorpora la visió afortunada d'hòmens que hauran de bestreure, de la seua sensibilitat, la millor condició. Hòmens, tots ells artistes d'extensa voluntat novadora, i amerats per la gràcia de la cultura d'un temps propi i ben significatiu, que prestaran la seua humanitat per a acollir Peter Burke, el músic polifacètic nouvingut des de Londres. Roc Candela, Alexandre Soler, Esteban Durà, Sento Masià, Gabi Hauff, Ovidi Monllor..., i clar està, Antoni Miró, constitueixen el valor de la terra franca que acull Peter Burke a la seua estada en Alcoi: *una amistat noble és una obra mestra a duo*, insinua Paul Bourget, i en aquest cas concret afegirem, o esmenarem el pensament de l'escriptor francès, tot dient que ara es tracta no d'un duo, sinó d'un cor de cambra ben aconseguit i afinat. Temps creatiu, de generosa experiència i de tast, ben endinsat, de l'amistat que guareix nafres i nostàlgies, després d'uns jorns de combat. Balcons oberts per a aclarir el tall i fidelitzar els conreus de la llibertat. El veïnatge de la mar, la mansuetud dels pobles costaners, i la bonior de la gent, faran la resta. Peter Burke resta dins les formulacions d'un encanteri que trigarà força a perdre's, innocentment, com ho pot fer el fum esfilagarsat rebotant desficiós per damunt les teules i pels terrats nus de la marina.

El *blues* d'una antiga guitarra enlaira notes sentides, quasi mussitades entre columnes de respiració infreqüent, i empara la necessitat de viure; també, però, el desig d'abrigar

la fermesa dels continguts, potser manifestats indolents, amb certa desgana, o amb la complaença d'una altra manera de voler. Com si la vida només fos això, ara i en aquest instant de què parlem. Les cordes tremolen, i vibren per l'embranchida dels dits nerviosos, però diuen de la volició, dels enigmes que llostregen les façanes de l'enteniment, o inclús de qualsevol esberla cardial: *la vida de l'home és la seua concepció de la vida*, manifesta Ludwig Feuerbach, tractant d'acudir a la necessitat de la individualitat, i del camí propi, per tal de garantir l'originalitat de l'ésser humà. *The Bottom Line*, la preciosa cançó de Peter Burke, potser siga una gran experiència. Un cant després d'un llarg trajecte on, l'aprenentatge que l'existència procura, s'hi aboca com la causa remota que beu de l'esperança d'ésser viu, i fermament poderós: *la música és la voluptuositat de la imaginació*, assegura Delacroix, i si no ho és del cert, afegim nosaltres, s'assembla molt.

La mà no només tany el cos afeblit de les cordes en la guitarra, altrament també és còmplice de la recerca vital que imposa la pintura. Una realitat nova, per a una altra necessitat de dir, mirar i comunicar. Una altra vocació que imprimeix caràcter i forts dots d'observació. La recreació de mons circumstanciats per la particular manera de mirar-se la realitat: plural, diversa, fins i tot metafísica, i, a les acaballes, surrealista. Universos pictòrics dins l'alquímia de l'eclecticisme en llibertat: *l'acte de desobediència, com a acte de llibertat, és el principi de la raó*, apunta Erich Fromm. I és clar que a la pintura de Peter Burke s'hi viuen atmosferes de precisió i de detall, apujades per la destresa d'una fantasia emergent. La convivència de mons segrestats a la memòria, fins i tot encontrats quant a la significació, il·lustren un quefer delitós, acurat, i sempre discret. El detall, la barreja d'objectes pictòrics, i un postimpressionisme refermat en colors insinuants, garanteixen la pervivència de l'enigma, o del vell paradigma del gust pel disseny. La contingència serà la resta. La il·lusió òptica, l'expansió versemblant i la voluntat de ser-hi al voltant del discurs il·lustrat, determinen amb eficàcia l'expressió de l'art. Potser també, d'una molt especial i essencial manera de viure, o d'assolir l'evidència que l'artista té al davant.

Hi ha, però, abans de concloure aquesta petita aproximació a l'obra de Peter Burke, una qüestió que voldríem posar de manifest. Es tracta, a parer nostre, d'un mestissatge literari-pictòric, el relat del qual s'efectua de manera omniscient. Sembla que l'artista s'hi capfica ben endins dels seus quadres, tot esguardant la realitat de la seua proposta des d'un angle superior, i que li permet de narrar les seues històries des de fora, alhora que hi pren part de forma indirecta de l'estratègia narrativa. Els mons observats i executats amb la voluntat manifesta de formar-ne part de la història. Mons per a compartir les raons existencials que vagaregen la seua fantasia. O millor dit, el seu viure. Un assaig, una experiència, o també una enginyosa aventura. Així mateix, els resultats han condensat la il·lusió primera.

J. SOU

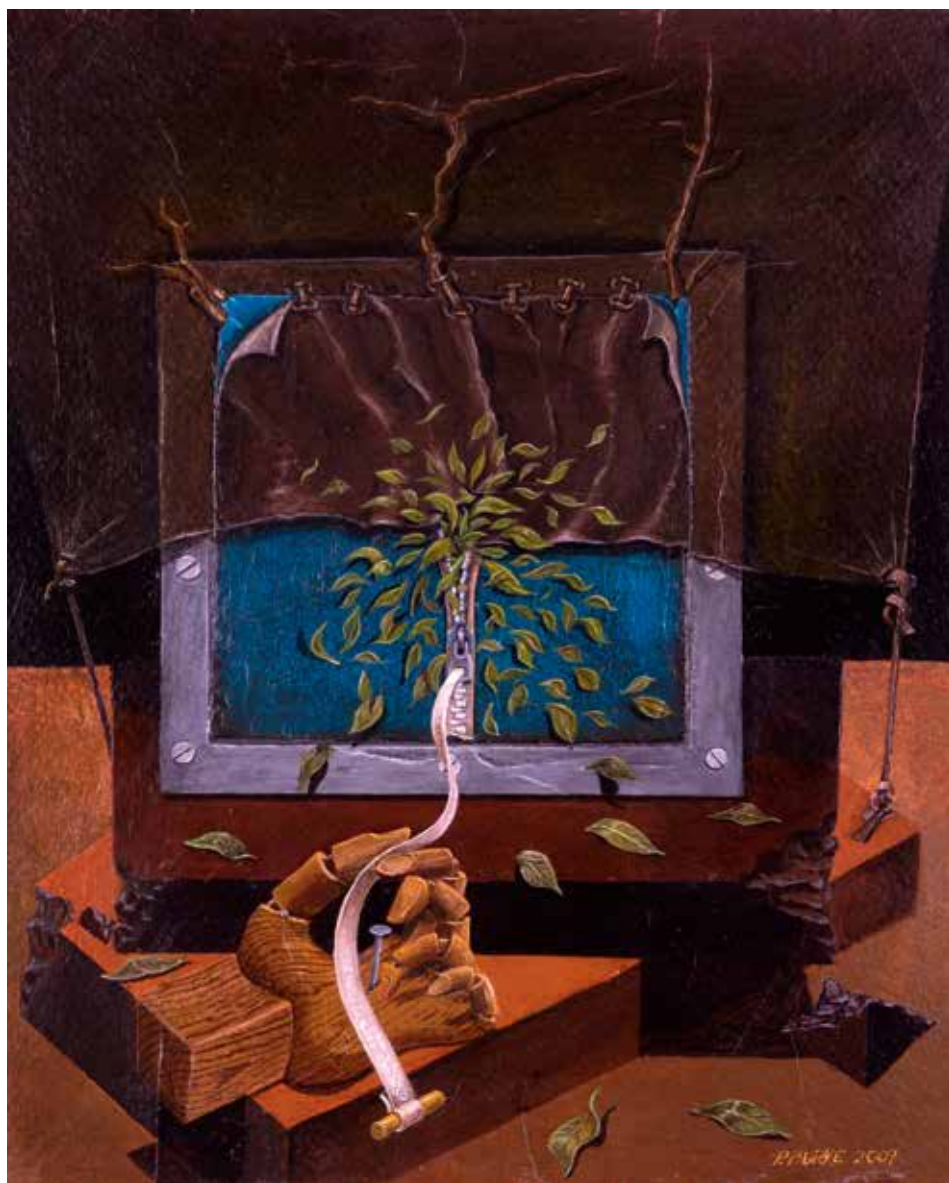
Universitat Miguel Hernández d'Elx

FLORS DE SANG (33 x 41)

EQUILIBRI (41 x 32,5)

OBRINT CAPÍTOLS (41 x 32,5)

HOMENATGE A PAUL KLEE (40 x 32)

THE LETTER ('LA CARTA') (37 x 25,5)

OBRINT-SE A LA LLUM (37,5 x 27)

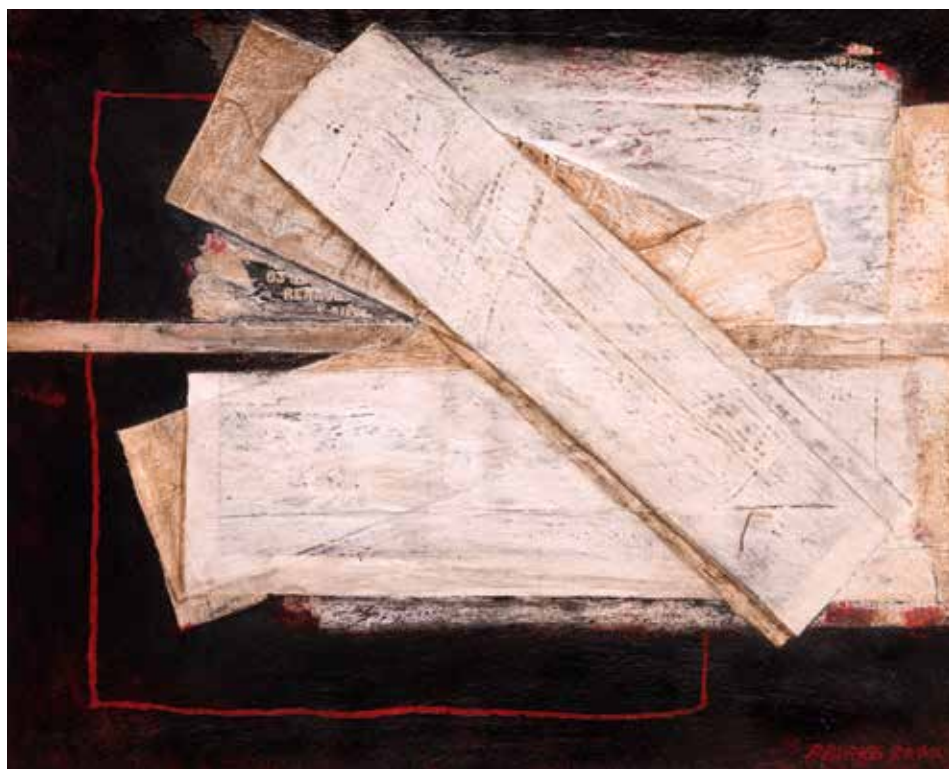
CUIRASSA ESQUEIXADA (41 x 32,5)

TEXTURA (41 x 32)

STILL LIFE WITH PLASTIC FLOWERS
(‘ENCARA VIDA AMB FLORS DE PLÀSTIC’) (50 x 38)

LOST WORDS ('PARAULES PERDUDES') (33 x 41)

PASSIÓ EN OMBRA (41 x 33)

PERSONATGES OCULTS (37,5 x 27,5)

STILL LIFE ('NATURA MORTA') (33 x 41)
DESTRUCCIÓ (33 x 40,5)

RECORDS INÈDITS (32,5 x 40)
GEOMETRIA (32,5 x 41)

PROJECCIÓ (41 x 33)

THE CELLO PLAYER ('EL VIOLONCEL·LISTA') (41 x 32,5)

AL MUSEU (41,5 x 33,5)

EL CAPTAIRE (41 x 33,5)
FESTA A L'HOSPITAL (41 x 33)

ABSÈNCIA (36,5 x 26)
ESCANARI (38 x 26,5)

CONTEMPLACIÓ (57 x 38)

A LA DERIVA (37,5 x 26)

CONFIGURACIÓ (57 x 38,5)

EL CABÀS (35 x 27)
PRESONER (42 x 32)

TEXTURES (43,5 x 32,5)
TRILOGIA (37 x 26,5)

COMIAT (25 x 30) GRACIELA

AL CAFÉ (41 x 33)

MASCARADA (41 x 29,5)

UTOPIA (41 x 32)

HABITACIÓ DE DONA (33 x 45,5)

PASSATEMPS (37 x 26) GRACIELA

EL PINTOR (36 x 26)

El 17 de juny de 1946 va ser un dia feliç per al Sr. Peter Burke i la Sra. Elizabeth Burke, els quals van donar la benvinguda al seu primer fill, Peter Burke, a l'Hospital General de Rossendale, situat al nord d'Anglaterra, comtat de Lancashire. Va nàixer en una gran família de classe treballadora, va ser molt volgut i en va ser el primer nét. Son pare, sa mare i la seua germana menor Maureen, vivien en un poble petit anomenat Bacup. Son pare, un veterà de la Segona Guerra Mundial, va treballar a les mines. En els seus anys de preescolar, Peter va passar molt de temps amb la seua iaia, Anne Marie, mentre sa mare i son pare estaven treballant. Peter va ser un xiquet entremaliat que s'estimava el futbol.

En la seua adolescència va ser part de la cultura *mod*, i així va començar el seu amor pel *blues*.

Estudià pintura, decoració i disseny d'interiors. Finalitzat el seu aprenentatge, va viatjar i va viure en molts llocs del Regne Unit i Europa, com ara Manchester, Birmingham, Londres i Espanya on va fer diversos tipus de treballs. Cap a finals dels seixanta, mentre feia autoestop a Londres, va conèixer l'artista Antoni Miró i va viatjar fins Alcoi per primera vegada.

En els anys vuitanta va crear una empresa pròpia denominada "Burke Design Associates Ltd." en què va treballar amb èxit fins al 2000 en la creació d'interiors, aparadors al London West End i estands en fires per a grans firmes de moda masculina.

Quan tenia 41 anys es va convertir en l'orgullós pare de Peter Alexander Burke. Sempre va estar present en la vida del seu fill, sobre el qual va exercir una influència molt positiva i va procurar que experimentara molt d'allò que s'estimava en el món.

Una vegada que el seu negoci es va establir, Peter va formar part de l'escena musical del *blues* i el *Toco Folk* amb Kevin Stenson en alguns concerts en diferents locals, com el prestigiós 100 Club a Oxford Street, al bar de vins Bouzy Rouge, a Kings Road Chelsea. En la dècada de 1980 i a principis dels noranta van realitzar nombrosos concerts al club-cafeteria The Troubadour, molt famosa, on van tocar artistes com Bob Dylan, David Bowie, Elvis Costello i Bert Jansch entre d'altres. Un dels seus concerts favorits es feia als clubs populars Court Sessions dirigits per Dave East i Doreen Lightfoot. Van actuar, a més, en altres clubs a les àrees de Clapham, Tooting i Wandsworth del sud de Londres. També al The Battersea Arts Center, així com en clubs populars a Twickenham, Richmond i Brentford al sud-oest de Londres, al Half Moon de Putney i en el gran festival de música a Swindon. Un dels concerts preferits de Peter s'organitzava al Poetry Café a Covent Garden, Londres, un bell lloc propietat de l'English Poetry Society. Peter gaudia pel fet que l'audiència era molt erudita, majoritàriament poetes, que escoltaven amb atenció les imatges poètiques de les seues noves cançons.

En les dècades dels vuitanta i noranta va realitzar nombroses gires per uns quants països europeus. Va tocar a Bèlgica, al final dels festivals d'estiu a Gant, Oostende i altres ciutats. A Alemanya, en centres d'art, principalment a l'àrea de Colònia i ciutats pròximes. I en unes quantes ciutats holandeses, en clubs de *blues* i centres d'art. També a Espanya a L'Escenari (Alcoi) i a La Llanterna (València). En 2007 va participar en el festival de Clifden, Connemara, a Irlanda.

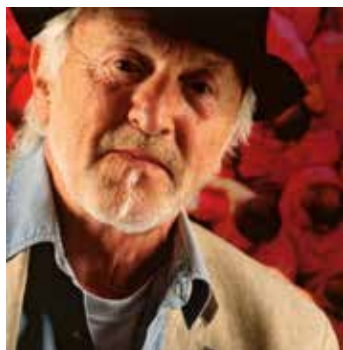
Durant els seus últims anys a Espanya, Peter va tocar en molts bars i restaurants al llarg de la Marina Baixa, juntament amb Peter i Liz Ritson, Tris Stevens i Graham Gouch.

Era un artista en el seu sentit vertader, i el seu amor per l'art i la música li va brindar l'oportunitat de produir 2 àlbums, el primer l'any 2000 amb Kevin Stenson, anomenat "Stenson & Burke", que va incloure algunes de les seues cançons i arranjaments d'antigues cançons nord-americanes de *folk* i *blues*; i el segon, en 2011, denominat "Slight of Hand". Aquest últim va posar de manifest les seues admirables habilitats com a guitarrista i escriptor.

A Peter li apassionava l'art i li encantava crear el seu estil propi. L'any 2000 es trasllada a Espanya, on primerament va viure a Alcoi i després a Altea. Ací comença la seua carrera com a pintor, realitza molts esbossos i la seua obra és un reflex de les experiències viscudes durant la seua vida.

L'any 2004 va comprar una casa al centre del poble de Beniardà on va viure i va tenir el seu estudi de pintura. Una part de la seua obra pictòrica reflecteix la unió entre les seues passions, expressades en escenes quotidianes, poemes i música.

Mor el 13 d'abril de 2017 sense poder realitzar la seua primera exposició de pintura, ni arribar a editar el seu tercer àlbum de música, però deixa el llegat de la seua obra i el seu enorme amor per la vida. Peter va ser un individu molt talentós i carismàtic que tenia la capacitat de captivar el seu públic.

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MON D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIÀ. Renasentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
- 2005 14. RAMÓN PÉREZ CARRIO. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova tauromàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
- 2006 20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBÍ. L'altre jo L'altre Alcoi.
27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuirar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITORIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
- 2009 41. Mª LLUÏSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
42. ARCADÍ BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SÓ. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Sifra, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
46. JOAN BENNÀSSAR. Camí de llenaire.
- 2010 47. CHO SANG-HYUN Pintures-Monotips.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GÀMON. L'instant de la llum.
52. TOT RECORDANT VICENT MOYA. Homenatge.
- 2011 53. JAUME ROCAMORA. Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLÀCER. Infinitud.
57. FERRAN GIBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (homenatge).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
61. D. MILLAN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transèints.
63. WENCES RAMBLA. Paisatges de la Ment.
64. ORFEU I PARIS. Animes perdudes.
- 2014 65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
66. DAVID PASTOR. Vermell 24.
67. RUBÉN FRESNEDA. Alfanumèrics
68. TINO PLA. Nus
- 2015 69. ART JOVE ALCOIÀ. Generació XXI (Homenatge a Ovidi).
70. Mª LLUÏSA PÉREZ I DÍDAC BARQUERO. Mirades.
71. DORI CANTÓ. La bellesa i la vellesa.
72. NEUS BOU. Construcció de la identitat.
73. EDUARD CORBÍ. L'espai del silenci.
- 2016 74. VERÓNICA LORENZO. L'altra mirada.
75. L'OVIDIPOPULAR. 20 Aniversari. Antoni Miró.
76. XIMO CANET. Els colors de les paraules.
77. XAVIER MOLLÀ. Etèria.
78. CARTELLS TRACTAT D'ALMISRÀ. Col·lectiva.
79. PAU SELLES ALÓS. Idea de paisatge.
- 2017 80. A. MONER/S. CARRATALÀ. Els cossos agredits.
81. JORDI VILA. Extracció.
82. JUANI RUZ. Instants.
83. RODOLFO TORRES. Un home que fa en el Sud.
84. METÀFORA. Encenalls de Poesia Visual.
- 2018 85. LLUÏSA FUSTER. Trajectòria artística.
86. PETER BURKE. Un món únic.

**CENTRE
OVIDI
MONTLLOR**
ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

QUARTER D'ALCOI
INSTANT D'OTOS

UN MÓN ÚNIC

Peter Burke

Alcoi, 3 Abril - 2 Juny 2018

Col·labora i Patrocina:

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

AJUNTAMENT D'ALCOI

ACCIÓ CULTURAL
DEL PAÍS VALENCIÀ

Sabadell
Fundació

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS